

[Kai Dige Bach]

der er bedst for sparekasserne, og jeg vil meget bede om, at Socialdemokraterne undgår den uro, der kan blive om sparekassernes fremtid ved de ting, man har talt om at man vil gøre, om ikke andet så af hensyn til usikkerheden vedrørende sparekassedriften, af hensyn til kundernes opførsel over for sparekasserne og af hensyn til de medarbejdere, der er i sparekasserne. Det er ganske siplelt urimeligt, hvis der skal skabes tvivl om dette her, når vi alle er enige om, at det er det bedste for sparekassernes fremtid.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Når hr. Dohrmann beskylder Socialdemokratiet og SF for at nære mistillid til garantierne, bekræfter han i virkeligheden de problemer, vi har påvist. Sagen er, at vi ikke nærer mere mistillid til garantier end til alle andre mennesker, men i alle livets forhold tillader man nu ikke en befolkningsgruppe ved selvbetjening at forgribe sig på forfædrenes opsparede midler. Det er det, vi påviser at man i et vist omfang kan gøre her, og det er det, vi ikke vil være med til, men det er det, som hr. Dohrmann indirekte bekræftede at der i virkeligheden er tale om.

Erling Olsen (S):

Jeg vil godt sige til hr. Svend Heiselberg, at efter den første model skulle fonden godkende udbytte- og vedtægtsændringer i sparekasseaktieselskabet. Derfor lå der en reel magt hos fonden. Og så var efter vores mening det, vi kalder en røverforsikring, indbygget i en passende balance i fondsbestyrelsen, idet nemlig medarbejderne og den offentlige repræsentant ville sætte sig imod, at man udhulede sparekassen og ødelagde den som arbejdsplads ved alt for store udbyttebetalinger.

Men nu betyder fonden ikke noget mere; den er, som Fremskridtspartiet sagde allerede ved første behandling, et overflødig instrument, og nu ligger røverforsikringen i noget ganske andet.

Så vil jeg sige til hr. Kai Dige Bach, at jeg vil komme ind på dette med trygheden i sparekasserne i mine bemærkninger om forslaget som helhed og her blot sige, at vi betragter ikke garantierne som ejere af sparekassen. Det er indskydere, der får en særlig høj rente, fordi de har påtaget sig en risiko, hvis sparekassen går ned. Når de vælger folk til ledelsen af sparekasser-

ne, er det et led i sparekassens kundedemokrati. De er kunder og deltager i den kundedemokratiske proces, men det er ikke, fordi de er ejere af sparekassen. Der står oven i købet i bank- og sparekasselovens § 39, stk. 4, at overførsel af midler fra reserver til garantkapital er forbudt, og det er netop tegn på, at de ikke er ejere, men kunder, og det er led i kundedemokratiet, at de kan bestemme.

De andre ting, hr. Kai Dige Bach var inde på, var ligesom denne uhyre væsentlige, men jeg vil hellere svare på det, når vi får den generelle debat.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg har bedt om ordet, fordi jeg synes, det er rigtigt over for Folketinget at tilvejebringe klarhed på et enkelt vigtigt punkt, inden vi skilles om lidt, og jeg tænker på spørgsmålet om ekspropriation.

Om det vil jeg sige, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det ved overgang til aktieselskabsform har været afgørende at sikre, at de i sparekassen opsamlede reserver fortsat er til rådighed for sparekassens drift, samtidig med at det sikres, at de fremtidige aktionærer i aktieselskabet ikke får andel i disse midler.

Lovforslagets indhold sigter netop på at hindre en sådan foræring af reserverne til aktionærerne, og sparekassen kan enten vælge at etablere en fond efter lovforslagets § 52 c, som får overdraget aktier i sparekasseaktieselskabet svarende til værdien af sparekassens reserver, eller at omdanne sig uden etablering af en fond efter § 52 h, hvorefter sparekassens reserver henlægges til en bunden sparekasserreserve.

Jeg mener, at dette er ganske klart, og derfor har jeg den opfattelse, at der på ingen måde her er tale om ekspropriation. Samme opfattelse har da også Justitsministeriets lovkontor.

Folketinget og statsministre har tidligere været i en situation, som kan minde om den, vi oplever i dag, også med hensyn til spørgsmålet om indsamling af underskrifter med henblik på udsættelse af et lovforslags stadfæstelse. Det skete sidst under statsminister Anker Jørgensen ved tredjebehandlingen af et lovforslag i 1979 – jeg henviser til Folketingets forhandlinger, 2. samling, den 14. november 1979, sp. 522. Da sagde den daværende statsminister:

»... regeringen har den opfattelse, at vi ikke kan acceptere, at en velmotiveret lovgivning